

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobkyně: T. B. D., narozená X, státní příslušnost X, nyní bytem B. N. 74, D.,

zastoupená: Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokát, se sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 27.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2019 č.j. OAM-565/ZA-ZA12-HA08-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou datovanou 27.1.2019 (zřejmá písařská chyba) soudu doručenou dne 17.9.2019 prostřednictvím datové schránky se žalobkyně domáhala přezkoumání

napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2019 č.j. OAM-565/ZA-ZA12-HA08-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. **V žalobě** žalobkyně namítala, že v řízení nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení pro nepřipustnost žádosti a z těchto důvodů měla být žádost meritorně projednána. Z obsahu nynější žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zjevné, že žalobkyně kromě důvodů uváděných v předchozí žádosti (tj. že pobývá v České republice od roku 2013 a zde má veškerou rodinu - manžela), žádá rovněž z důvodu, že ve X nemá nikoho, neboť celá její rodina žije na území České republiky (dále jen **ČR**). Žalobkyni je 54 let, tedy je v předdůchodovém věku, a ve X nebyla mnoho let. Představa, že by se musela vrátit zpět, je nereálná, jelikož má v ČR veškeré sociální a rodinné zázemí. Žalovaný na tyto skutečnosti nijak nereagoval. Rodinné poměry žalobkyně se od předchozí žádosti liší, což správní orgán přehlédl a vůbec se tím nezabýval. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 11.6.2009 sp.zn. 9 Azs 5/2009, dle kterého je hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně skončeného řízení. Dle žalobkyně jsou právě nové skutečnosti ohledně jejích rodinných poměrů způsobilé umožnit opakované projednání žádosti. Žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když řízení zastavil, neboť podání této žádosti je založeno na zcela nových skutečnostech. Závěrem žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a požadovala přiznání práva na náhradu nákladů řízení. *(Žalobkyně na výzvu soudu předložila kopii napadeného rozhodnutí a plnou moc).*
3. **Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 16.10.2019 č.j. 60 Az 63/2019-21** byl žalobkyni zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který byl součástí podané žaloby.
4. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.8.2019 č.j. OAM-565/ZA-ZA12-HA08-2019** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobkyně tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu; řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že dne 20.6.2019 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Následně dne 8.2.2019 poskytla údaje k podané žádosti a sdělila, že je státní příslušnicí X (dále jen **X**) a je bez náboženského vyznání. Není a ani nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani žádné jiné organizace, o politiku se nezajímá. Hovoří pouze X, je vdaná. Manžel T. V. N., nar. X, státní příslušnost X, má povolení k trvalému pobytu v ČR. Žalobkyně má dvě dospělé děti, syna a dceru, tito žijí ve X. Z vlasti cestovala letecky z X do Amsterdamu dne 2.3.2013, odtud pokračovala letecky do Prahy. Dříve v roce 1988 pobývala v bývalé NDR. Kromě pracovního víza v ČR neměla udělena žádná jiná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádala poprvé v roce 2016, tehdy jí azyl udělen nebyl. Aktuálně žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů, jako při své první žádosti, konkrétně proto, že chce zůstat se svým manželem v ČR. Ke svému zdravotnímu stavu zopakovala, že je zdravá. Jiné důvody neuvedla. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Dne 18.4.2016 podala v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany,

o níž bylo vedeno správní řízení pod č.j. OAM-381/ZA-ZA11-2016. Správní orgán vydal následně dne 5.12.2016 rozhodnutí s č.j. OAM-381/ZA-ZA11-HA10-2016 o neudělení azylu, které nabylo právní moci dne 20.12.2016. Žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 20.2.2017 č.j. 60 Az 1/2017-35 žalobu zamítl; proti tomuto rozsudku žalobkyně podala kasační stížnost, která byla rozhodnutím NSS ze dne 22.6.2017 č.j. 7 Azs 91/2017-31 odmítnuta pro nepřijatelnost. Pokud jde o podrobnosti obsahu a průběhu předchozího řízení, správní orgán odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení, jehož podstatné součásti jsou ve fotokopii i součástí aktuálního správního spisu. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobkyně a následně provedl srovnání s jejími tvrzeními, která učinila v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Ohledně posouzení důvodů pro podání opakované žádosti žalovaný uvedl, že žalobkyně při první žádosti označila jako důvod jejího podání legalizaci pobytu v ČR a přání zůstat v ČR se svým manželem. Návrat do vlasti odmítala z existenčních důvodů, jelikož ve X nemá práci ani bydlení a nemůže očekávat podporu od svých dětí. V nyní posuzované žádosti žalobkyně uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do X vrátit, jaké uváděla v průběhu řízení o první žádosti, tj. legalizaci pobytu v ČR a její snahu nadále pobývat v ČR společně s manželem. Uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi původu žalobkyně, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít, a ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posouzení žádosti žalobkyně ve vztahu k jí uváděným důvodům, neboť ta neuvedla žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti. Správní orgán uvedl, že došlo k naplnění podmínek stanovených v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobkyní shledal nepřijatelnou, proto bylo v souladu s § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastaveno.

5. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 9.10.2019** nesouhlasil s žalobními námitkami žalobkyně, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá zákonná ustanovení či vydal nezákonné rozhodnutí. Správní orgán odkázal na obsah správního spisu a písemné odůvodnění svého rozhodnutí. Dále uvedl, že při posuzování tvrzení žalobkyně vycházel z předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo vedeno pod sp. zn. OAM-381/ZA-ZA11-2016 a v jehož rámci bylo dne 5.12.2016 vydáno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, proti němuž byla podána ke Krajskému soudu v Plzni žaloba, která byla následně rozsudkem ze dne 20.2.2017 pod č.j. 60 Az 1/2017-35 zamítnuta; následná kasační stížnost byla odmítnuta pro nepřijatelnost. Dle názoru žalovaného žalobkyně uvádí stejné skutečnosti, které uváděla ve své předchozí žádosti. Uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jejího původu, důvodů jejího odchodu z vlasti, ani jí prezentovaných problémů, které tam měla mít a ani důvodů, pro něž by měla mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žalobkyně mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo, že jí hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tedy neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti ve vztahu k žalobkyní uváděným důvodům, neboť ta neuvedla žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala

opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobkyně z vlasti a obav z návratu do vlasti. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

6. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20.8.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 9.10.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.8.2019 žalobkyni předáno dne 6.9.2019.
7. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
8. Dle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
9. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** platí: „Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
10. Dle **§ 25 písm. i) zákona o azylu** se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
11. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 20.8.2019, avšak soud ji neshledal důvodnou s ohledem na níže uvedené.
12. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobkyně ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
13. Z výše citovaných ustanovení zákona o azylu vyplývá, že pokud žadatel o mezinárodní ochranu podává opakovanou žádost, stanoví zákon pro meritorní posouzení této žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění, které nebyly bez zavinění žadatele předmětem zkoumání důvodu v řízení o předchozí žádosti [srov. § 11a odst. 1 písm. a)]. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto skutečnosti či zjištění v nové žádosti uvedl. Tvrzené skutečnosti pak dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu pak musejí splňovat i druhou podmínku, tj. že uvedené skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být ve své vlasti pronásledován z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, či že mu hrozí vážná újma dle § 14a téhož zákona. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně.

14. V souvislosti se splněním výše uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již NSS vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7.12.2005 č.j. 4Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* NSS dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Z rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65 vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotně-právní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
16. V předmětné věci je mezi stranami sporné, zda žalobkyně splnila podmínky uvedené v ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu určené pro meritorní posouzení žádosti či nikoli.
17. Primárně se soud zabýval otázkou, zda žalobkyně ve své opakované žádosti uvedla nové skutečnosti, které bez své viny nemohla učinit předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Žalovaný správní orgán za účelem zjištění skutkového stavu vycházel mimo jiné z tvrzení a informací zjištěných jednak v řízení o první žádosti žalobkyně vedené u správního orgánu pod sp. zn. OAM-381/ZA-ZA11-2016 a dále ze skutečností zjištěných v právě posuzovaném případě, zejména z listiny založené ve správním spisu na č.l.11-12 nazvané jako „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“. Žalovaný následně porovnal tvrzení žalobkyně uváděné k právě projednávané v pořadí již druhé žádosti s tvrzeními a důvody, jimiž žalobkyně odůvodňovala svou první žádost o mezinárodní ochranu, a dospěl k závěru, že uvedla naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do X opětovně vrátit (tj. legalizace pobytu v ČR a snaha pobývat v ČR společně s manželem). S uvedeným závěrem žalovaného se zdejší soud plně ztotožňuje s ohledem na shora zjištěné rozhodné skutečnosti.
18. Žalobkyně v žalobě namítala, že oproti první žádosti nyní žádá o mezinárodní ochranu ze zcela jiného důvodu, a to, že nyní celá její rodina žije v ČR, ve X nemá nikoho, v ČR má veškeré zázemí a představa vrácení se do X je nereálná. Uvedená žalobní tvrzení však nejsou v souladu s obsahem správního spisu. Ze správního spisu (konkrétně z rozhodnutí o původní žádosti ze dne 5.12.2016 č.j. OAM-381/ZA-ZA11-ZA10-2016 vyplývá, že žalobkyně v roce 2016 žádala o mezinárodní ochranu proto, že chce být s manželem, který má v ČR povolen pobyt a žije zde již 20 let, a její děti ve X nemají práci, nemohou se o žalobkyni starat, a tudíž by tam neměla z čeho žít a ani kde bydlet. V listině označené jako „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze dne 26.6.2019 (na č.l. 11-12

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

správního spisu) žalobkyně k důvodům k právě posuzované žádosti uvedla: „Žádám ze stejných důvodů jako v minulé žádosti. Chci zůstat s manželem v ČR. Jiné důvody žádosti nemám.“ V bodě 16 týkajících se jejích dětí uvedla, že děti žijí ve X a nikoli v ČR, jak žalobkyně tvrdila v žalobě. Žalobkyně byla seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí a ani poté žádné jiné skutečnosti a informace nedoplnila. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně k v pořadí druhé žádosti neuvedla oproti první žádosti žádné nové skutečnosti, které by splňovaly podmínky § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu a tudíž by odůvodňovaly meritorní posouzení žádosti. Žalobkyně výslovně uvedla, že žádá o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v první žádosti. V takovém případě nelze souhlasit s žalobním tvrzením, že byla žádost založena na zcela nových důvodech, jelikož taková zjištění ze správního spisu nevyplývají a naopak bylo zjištěno, že žalobkyně žádá nová rozhodná tvrzení neuvedla.

19. Krajský soud rovněž nesouhlasí s námitkou žalobkyně, že žalovaný ve svém rozhodnutí nereagoval na informace, že žalobkyně má v ČR veškeré sociální a rodinné zázemí, že představa vrátit se do X je nereálná, když tam již nemá nikoho. K tomu je nutno zejména konstatovat, že uvedená tvrzení nejsou obsahem správního spisu, žalobkyně je tvrdila až v žalobě, a proto na ně žalovaný správní orgán nereagoval a ani reagovat nemohl. Soud neshledává v postupu žalovaného žádné pochybení, když ten měl v daném případě v první řadě posoudit, zda žalobkyně tvrdí oproti první žádosti nové skutečnosti, které nebyly bez jejího zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení. Tuto svou povinnost žalovaný řádně splnil a dospěl v souladu s názorem zdejšího soudu k závěru, že žalobkyně žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové věcné posouzení žádosti, neuvedla.
20. Soud neshledal nedostatky v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, řádně a v souladu se zákonnými požadavky své rozhodnutí zdůvodnil a přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.
21. Soud závěrem shrnuje, že v napadeném rozhodnutí žalovaný správně dospěl k závěru, že s ohledem na nesplnění první z kumulativních podmínek zakotvených v § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu je nutno opakovanou žádost žalobkyně o přiznání mezinárodní ochrany považovat za nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona, a tedy nepochybil, pokud řízení o žádosti podle § 25 písm. i) zastavil a žádosti se meritorně nezabýval.
22. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.

v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 14. dubna 2020

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.